

hold i Kommunerne, hvorved navnlig Forskellen mellem Land og By har Betydning, og jeg har den Tillid til Kommunalbestyrelserne, at man trygt kan overlade dem at træffe de Foranstaltninger, som maa siges at være paakrævede til Lindring af den Nød, som alle erkender er til Stede. Jeg skal ikke nægte, at jeg, den Gang jeg læste Lovforslaget igennem, med nogen Forbavselse saa, at den højtærede Minister ikke synes at vise dem den Tillid.

Jeg tænker selvfølgelig her paa § 2, Spørgsmaalet om Børnebespisning. Hvis Ministeren har Ret i — og jeg er tilbøjelig til at give ham Ret deri —, at noget af det vigtigste er dette, at de kommunale Bestyrelser paaser, at Børn af Forældre, der er smaat stillede og trængende, ikke savner sund, nærende og god Mad, hvis altsaa dette er en af de Opgaver, Kommunalbestyrelserne først og fremmest bør og skal tage sig af, synes jeg, at man har Lov til at gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne netop klart vil kunne se det. Man kan ikke baade sige, at man har Tillid til Kommunalbestyrelserne, og at de nok skal vide at foretage det nødvendige, det, som paa ethvert Sted er paakrævet, og det, som, efter at samtlige Forhold er tagne i Betragtning, bedst vil kunne bringe den fornødne Hjælp, og saa samtidig sige, at der dog er et Omraade, tilmed det, som vi anser for det vigtigste, hvor vi ikke har Tillid til, at Kommunalbestyrelserne vil kunne gøre det, idet vi skriver i Loven, at de *skal* foretage sig et eller andet, nemlig Børnebespisning, og saa tilføjer, at saafremt de ikke gør det paa en Maade, som vi anser for tilstrækkelig fyldstgørende, giver vi Ministeren Myndighed til at skride ind og paabyde, at det skal ordnes paa en bestemt Maade. Det er ikke Udtryk for Tillid til Kommunalbestyrelserne, det er for mig Udtryk for, at man ikke forstaar den uhyre Forskel mellem Forholdene i Byerne og paa Landet, for det er sikkert, at man mange Steder paa Landet vil kunne hjælpe langt bedre baade for Børnene og for Forældrene, og for den Sags Skyld ogsaa mere økonomisk, enten ved at yde Varer in natura eller direkte Pengehjælp, alt efter som Forholdene maatte være i de paagældende Hjem, end ved at forlange, at Børnene skal gaa en lang Vej for at faa et Maaltid Mad — der antagelig skal være varm Mad, selv om det ikke udtrykkeligt staar i Motiverne. Det vilde, synes jeg, være en daarlig Hjælp — det drejer sig ikke alene om Skolebørn, men om Børn i Almindelig-

hed — at lade dem gaa en lang Vej for at faa et saadant Maaltid varm Mad, for det kan jo dog ikke være Meningen, at man skal levere Maden hjem i Husene. Derfor synes jeg, at man saa trygt kunde overlade til Kommunalbestyrelserne Ordningen af Børnebespisningen, hvor en saadan maatte være nødvendig, og jeg erkender gerne, at den kan være nødvendig.

Det andet vigtige Spørgsmaal, det om de 25 pCts Tillæg til Formueskatten, skal jeg om et Øjeblik komme til, men jeg vil gerne forinden gøre et Par Bemærkninger, knyttede navnlig til Lovforslagets § 3. I denne Paragrafs første Stykke hedder det: „Saafremt en Kommune gennem Tilskud til den kommunale Hjælpekasse — for Københavns Vedkommende den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening — i Tidsrummet indtil 1. November 1916 yder Understøttelse i Anledning af den herskende Dyrtid, skal der ydes vedkommende Kommune Tilskud til Dækning af de dermed forbundne Udgifter efter Reglerne i § 5.“ Det vil altsaa sige, at Kommunen kan faa Halvdelen, dog ikke over 4 Kr. pr. Indbygger. Jeg vil gerne dertil knytte for det første den Bemærkning, at jeg er fuldstændig enig i, hvad det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), mit Partis Ordfører, har sagt om det heldige i, at man i saa stor Udstrækning som muligt, hvor der er Tale om at yde direkte Pengehjælp, gaar til at lade Hjælpekasserne være Mellemledet. Men jeg synes, man med nogen Ret kan kræve, baade fra Hjælpekassernes og fra Kommunalbestyrelsernes Side, at vi faar nogen Orden i Reglerne for Statstilskuddet til Hjælpekasserne; thi disse Regler er snart ved at blive saa indviklede, at det ikke er til at hitte Rede i dem efter alle de Love, vi har vedtaget om Hjælpekasserne og deres Ret til Refusion, alt efter som den Støtte, de har givet, er ydet til det ene eller til det andet Formaal.

I den overordentlige Rigsdagssamling i 1914 vedtog vi et Lovforslag om Tilskud til Hjælpekasserne, for at de kunde yde Hjælp til de indkaldtes Familier. Lovforslaget gik ud paa, at af den Hjælp, som ydedes til de indkaldtes Familier, skulde Staten refundere de to Trediedele, det vil altsaa sige, at den paagældende Kommune kun kom til at bære den ene Trediedel af disse Udgifter. Hvis jeg ikke tager fejl, udløber denne Lovs Gyldighed til 1. Januar 1916 — den er nemlig blevet forlænget en Gang. Jeg benytter her Lejligheden til at sige, at jeg ventter, at der bliver frem-